

„Du er kæk paa det,“ sagde han, — og der brændte ham nogle stærke Ord paa Læben. Han fik Lyst til at sige hende, at i Fald han havde gjort Alvor af at følge den Leveregel, hun der gjorde sig til Talsmand for, vilde de to have talt sammen for sidste Gang. Han nøjedes dog med at sige, at det var lidt komisk af hende at optræde belærende overfor ham paa det Punkt. Han kunde forsikre hende, at han for sit eget Vedkommende havde haft rig Lejlighed til at veje Maal og Midler mod hinanden, og det ved betydningsfuldere Afgørelser end denne. Iøvrigt skulde han ikke indvende noget synderligt mod selve Maksimen; det undrede ham kun, at hun steg saa højt tilvejs for at forsvare en Fyr som Max Bernhardt, hvis Formaal var af den lavest liggende Art, Tilfredsstillelsen af en forfængelig Magtsyge eller maaske slet og ret Pengebegærlighed, og som i sin hele Handlemaade havde vist sig som en endog ualmindelig ondartet lille —.

Han vilde have sagt „Jøde“ men tog sig i det og sagde „Børsgrævling“.

„Men jeg indrømmer,“ tilføjede han med en Skuldertrækning og vendte sig bort, „du har jo medfødte Betingelser for at værdsætte en Karakter som hans, hvad jeg derimod mangler.“

Jakobe kastede et lynsnart Blik op paa ham, saae derpaa atter bort og tav.

„Men som sagt“ — fortsatte han — „jeg finder ikke den hele Sag al den Staahej værd. Det forekommer mig, at du tager den altfor latterlig højtideligt. Du har i det hele faaet en lidt uheldig Svaghed for Konturnen.“

„Ko-turnen, Per . . . Koturnen!“

„Aa, maa jeg bede mig fritaget for det Vigtigmageri!“